

За нас

Втора книга за браќата Бејли

Клер Кингсли

1

Ашер

Тупаница ме удри во вилицата, по што следеше брз удар во бубрегот. Стенкајќи ги примав ударите, впивајќи ја болката. Немав избор. Типот што ме држеше за раце не беше доволно силен да ме држи долго, но овие идиоти имаа намера да ми нанесат колку што е можно поголема штета, додека јас не можев да им возвратам.

Му за'ржав на дебелиот гомнар пред мене. Имаше име, но не ми беше гајле за тоа. Модринката на окото што му ја направив минатата недела исчезнуваше. Овојпат ќе морам да му направам две.

Тој се насмеа и повторно ме удри. Срање.

Се боров со стисокот на рацете. Не можев да видам кој ги држи зад мене, но тој се измолкнуваше. Вториот повторно ме удри под ребрата, а првиот се приближи и ме удри од другата страна.

Ниеден од нив не би можел да се справи со мене еден на еден, па тројцата ме нападнаа во библиотеката. Требаше да бидам подготвен за ова. Секогаш бев подготвен, секогаш на штрек. Морав да бидам. Тоа беше единствениот начин на кој го преживеав затворот толку долго. Но овојпат ме дочекаа и сега бев во лајна.

„Не си толку јак сега, а?“ – се исклешти првиот, оголувајќи ги жолтите заби. Остро го погледнав в очи. Ќе го средам типов. И тоа гадно.

За нас

Штом некој од нив згреши, ќе им се пуштам на овие гадови. И ќе уживам во тоа.

Адреналинот струеше низ мене, горејќи сè до пепел. Срцето почна да ми чука побрзо и мускулите ми се напнаа под рацете што се обидуваа да ме задржат. Сè уште зјапајќи во првиот, ја префрлив мојата телесна тежина. Рациете што ме држеа беа напнати и крути. Останав напнат, подготвен за удар. Подготвен за напад.

Тупаницата на првиот повторно ме тресна по лицето, исполнувајќи ми ја устата со метален вкус на крв. И тоа ја прелеа чашата.

Поместувајќи ја тежината напред, ги свиткав колена-та и се наведнав во половината. Типот што ме држеше за раце се преврте преку моето рамо. Зарикав, залетувајќи се кон првиот и му зададов брз удар во stomакот. Немав многу време пред да ме соборат на земја, зашто сепак беше борба тројца против еден, или пред чуварите да не разделат. Морав да успеам.

Ме исполни опојно чувство на еуфорија додека нижев удари врз првиот тип. Вториот ми скокна на грб, обидувајќи се да ја поврати контролата, но го фрлив преку моето рамо. Со офкање падна на земја.

Некој се заби во мене отстрана, обвиткувајќи ги раците околу мојата половина. Удливме во една од масите и силно треснавме на подот. Неговата тежина ми го истисна воздухот од градите.

Збивтајќи, возвратив, но сега беа четворица. Не можев да се справам со четворица одеднаш. Ги кренав раците за да си го заштитам лицето додека ме удираа. Фрли на земја и удирај. Сум бил во ваква ситуација и претходно, но во рингот имаше судија кој свирна и ја запре борбата.

Но не овде. Не во затворот. „Еј!“

Се приближуваа брзи чекори. Стражарите извикуваа наредби. Примив уште неколку удари пред некој да ги тргне од мене.

По фаволите. Пеколно болеше.

Друг чувар грубо ме повлече на нозе, а потоа ми ги свитка рацете зад грб и ми стави лисици. Не се спротивставив. Само трепкав поради крвта што ми капеше во очите и фрлав остри погледи кон идиотите кои ја започнаа тепачката, додека чуварите ги фрлаа на масите и им ги заклучуваа лисиците.

„Ајде“, залаја чуварот, туркајќи ме пред себе. „Одиде.“

Не се трудев да објаснам дека овојпат не почнав јас. Тие тројца, а потоа и четворица, ми скокнаа од никаде. Тоа не беше важно. Во најдобар случај, извесно време ќе бидам затворен во мојата ќелија. Во најлош случај, ќе ме фрлат во дупката. Но, ништо што сега би кажал нема да ја промени ситуацијата.

Металот ме гризеше на зглобовите и вриев од бес. Кон тие копилиња што ме нападнаа. Кон стражарот што ме водеше. Кон бетонот и бодликавата жица што ме држеа заробен. Ги стегав забите, гневот пулсираше низ мене, длабоко како крвта во моите вени.

Не ме врати во ќелијата. Решив дека не ми е грижа. Можат да ме казнуваат колку сакаат. Да ме фрлат назад во дупката, ако мислат дека тоа ќе ме скрши. Самицата беше сурова, но не можеа да направат поголема штета од онаа што веќе беше направена.

Веќе бев скршен.

Само се надевав дека каква казна и да добијат тие идиоти, ќе биде полоша од мојата.

Чуварот ме одведе низ ходникот, а навестување на страв се обиде да се пробие низ мојот гнев. Не знаев каде одиде. Затворскиот живот беше изграден на цврста, монотона рутина. Го правев истото, ден по ден. Беше здодевно, но барем знаев што да очекувам.

Новото или непознатото секогаш беше лошо.

Моите сетила се изострија кога влегов по чуварот во малата соба. Имаше метална маса прицврстена на подот и две столчиња. Веројатно за адвокатите кога се сретнуваа со затвореник. Никогаш не сум ја користел оваа соба бидејќи мојот адвокат никогаш не бил тука. Немаше причина

За нас

да дојде. Мојата затворска казна беше она што беше. Осум години. Нема условно ослободување, нема шанси за намалување за добро однесување. Така одеа работите во оваа држава. Едноставно, морав да чекам правниот систем да се изјасни дека сум платил за моето злодело.

Уште триста педесет и два дена.

Мислата ја здробив пред да фати корен. Не можев да размислувам за излегување. Не сега. Еднаш дневно, кога ќе се разбудев наутро, си дозволував да подадам рака до крај. Ја пуштав целата моја тага и одвојував момент да размислувам за надворешниот свет. За моето семејство. За баба ми. Моите браќа. Дури и за неа, иако морав да бидам особено внимателен со ова.

Кога ќе завршеше таа минута, ја треснував вратата за овие мисли. Го блокирав сето тоа. Морав. Сè помалку од тоа ме правеше слаб, а не смеев да си дозволам ни навестување на слабост овде. Морав да бидам студен и тврд како челик. Инаку ќе ме распарчеа уште пред години.

Останав мирен додека чуварот ми ги отклучуваше лисиците, сè повеќе збунет од она што правам овде. Не беше возможно да имам посетител. Ова не беа часовите за посета. Освен тоа, никој не ме посетил со години, и кога би дошол, ќе бев известен и ќе ми се дадеше можност да одговорам.

Секогаш велев не. Не се гледав со посетителите. Затоа сите одамна престанаа да се обидуваат.

Без никакво објаснување, чуварот ми даде знак да седнам и ми ги врати лисиците на зглобовите, врзувајќи ме за масата.

Што се случува, по ѓаволите?

Управникот се појави на отворената врата. Имаше долги сиви мустаќи и густе веѓи. Широките гради му ја напнуваа кошулата, а брчките на лицето зборуваа за години напорен живот. Овој човек видел многу глупости, и тоа се гледаше на него.

„Исусе“, промрморе тој со рапав глас. „Зошто, по ѓаволите, кржави?“

„Имаше тепачка во библиотеката“, рече чуварот.

„Оди земи нешто да го закрпиш.“

Стражарот замина, а управникот се намурти, наведнувајќи ја главата за да ми го погледне лицето. „Дали крвавиш некаде каде што не можам да видам?“

„Не.“

„Добро.“ Седна спроти мене и ја фрли папката на масата. „Имам вести.“

Се напнав, кревајќи го погледот за да го сретнам неговиот. Ме пронижа страв и ми се рашири болно чувство во утробата. Сигурно се случило нешто страшно.

По фаволите. Те молам, не баба. „Дали е за моето семејство?“

„Не. Веста не е лоша. Всушност, мислам дека ќе бидеш позитивно изненаден.“

Се намуртив. Немав поим за што зборува.

„Си одиш дома, Бејли. Само што добив наредба за твое итно ослободување.“

2

Ашер

Зјапав во подот, иако добро знаев дека чуварот ме гледа. Седев на тврдото метално столче во ќелијата, со зглобовите врзани со лисици и рацете потпрени на моите колена. Инстинктивно, ги свртев зглобовите, барајќи го загризот на металот на мојата кожа, како да ми требаше нешто за да си докажам дека ова е стварност.

Расеченицата на челото ми пулсираше, а зглобовите на прстите ми беа помодрени од утринската тепачка. Нејасно се прашував дали рацете ќе ми заздрават или засекогаш ќе бидат црни и модри. Секојпат кога модринките ќе исчезнеа, повторно ќе ги исчугав.

Неколкупати ги стегнав тупаниците. Тапата болка сè уште беше таму. Не сонував.

Влезе уште еден чувар и двајцата тивко си кажаа неколку зборови. Тогаш првиот чувар кимна со главата кон мене. „Време е да одиме.“

Ги бев поминал последните неколку часа не правејќи ништо. Само чекав. По средбата со директорот на затворот, ме одведоа во ќелијата да расчиштам, па да се јавам на телефон, а потоа ме доведоа овде.

Бранови на збунетост се ширеа зад мене додека другите затвореници гледаа. Ова беше нешто необично и им пречеше. По гаволите, и јас се чувствував лошо. Ја држев

главата надолу и правев како што ми беше кажано, цело време прашувајќи се дали ова навистина се случува или се работи за некоја болна шега.

Го следев стражарот до шалтерот заштитен со бариера. Ми даде знак да ги кренам рацете за да може да ги извади лисиците. Тие се ослободија со тап свекот.

„Ашер Бејли“, рече човекот зад шалтерот. Низ отворот повлече класер во кој беше мојот паричник, а потоа ми подаде правоаголна кутија. Беше кафена и без ознака, долга околу шеесет сантиметри и широка триесет. Лентата на врвот едвај се држеше, но беше подобра од ништо.

Ги зедев своите работи - единствените што ми останаа - и го следев чуварот низ другата врата.

„Превозот те чека на паркингот за посетители“, рече тој.

„Добро.“ Бев изненаден што гласот ми звучеше толку нормално. Толку смирено. Зашто однатре бев разнишан.

Се враќав дома.

Ова требаше да биде добра вест. Инаку ќе одлежев уште една година. Но, тукутака, едно писмо од гувернерот смени сè. Всушност, ме ослободија од оваа пеколна дупка.

Но, не бев подготвен. Имав ментална рутина, начин на кој преживував секој ден. И ми беше многу тешко да сфатам дека ова повеќе нема да биде потребно.

Дојдовме до друга врата и речиси застанав да го прашам дали е сигурен. Не можев да се ослободам од чувството дека е некаква местенка - дека штом ќе излезам надвор, ќе ме грабнат и врзат. Не е дека не му верував на овој конкретен чувар. Не верував никому.

Ја отвори вратата и затрепкав на силната сончева светлина. Небото на почетокот на мај беше чисто сино, без ниту еден облак. Излегов и ништо не се случи. Сè уште бев меѓу сидовите, но тоа беше надвор од нивните граници. Движењето внатре во затворот беше строго ограничено, а пред само неколку часа немаше да ме пуштат овде.

Но, алармот не се вклучи. Ниеден стражар не дотрча.

Чуварот и јас чекоревме преку бетонот, до високата ограда со бодлива жица на врвот. Срцето ми татнеше во

За нас

градите, а устата ми беше сува. Чуварот даде знак. Поминаа неколку секунди. И портите се поместија.

Се отворија со татнеж на стругање на метал, откривајќи го надворешниот свет - или она што можев да го видам одовде, а тоа беше паркингот. Но, во далечината се издигнуваа планини, чии врвови сè уште беа покриени со снег.

Тие планини беа мојот дом.

Со длабока воздишка поминав низ портата. Повторно немаше сирени. Вратите веднаш се затворија зад мене со татнеж. Навистина ме пуштија да одам.

Вратите на еден темносин џип се отворија и четворица мажи излегоа од него. Запрепастен зјапав во нив. Мислев дека еден од нив ќе ме земе, не сите четворица.

Ме облеа олеснување, толку силно што речиси не можев да дишам. Тие ме опкружија и некој ми ги грабна работите од раце.

Моите браќа. Беа тука. Толку долго не сум видел никој од нив.

Гевин истапи напред и се заби во мене, цврсто гушкајќи ме со неговите изненадувачки силни раце.

„Еј, брату“, рече, стискајќи ме силно.

И јас го прегрнав. Како по ѓаволите стана толку силен?

„Повлечи се, Брозински. Да се смениме.“ Логан ги сметна пилотките и ми се насмевна. Изгледаше поинаку. Вилицата му беше поквадратна, а подникнатата брада го правеше да изгледа постар.

Секако дека беше постар. Последен пат кога го видов, имаше деветнаесет години.

Гевин ме пушти и Логан ги рашири рацете. „Еш. Крајно време беше.“

„По ѓаволите, да.“ Го прегрнав и неколкупати ме потапка по грбот.

Еван сè уште се надвиснуваше над сите нас. Рацете му беа извалкани со моторно масло, како на механичар, а имаше и тетоважи на кои не се секавав. „Мило ми е што те гледам, човеку.“

„И мене.“

Го прегрнав Еван. Леви се повлече назад стапка или две, несигурно гледајќи во мене, како да не знаеше што да мисли. Изгледаше постар, како неговиот близак, и ја пополниваше маицата со логото на противпожарната служба Тиликум како никогаш досега.

Седум години беше многу време.

Конечно, и Леви ме прегрна. „Мило ми е што се врати.“

„Ти благодарам.“

„Не се шегуваше, нели“, рече Логан. „Навистина те пуштаат да одиш?“

„Ти реков дека не е шега“, рече Леви.

Се намуртив. „Мислеше дека ќе се јавам дома и на шега ќе кажам дека ме пуштаат порано?“

Логан ги крена рамената. „Можеби затворот ти дал многу мрачна смисла за хумор.“

Гевин се насмевна и го плесна Логан по раката. „Признај, тоа би било добро.“

„Момци, заебани сте во умот“, рече Леви.

„Од местово ме лазат морници.“ Логан погледна во затворскиот комплекс. „Заврши со сè? Може ли да одиме одовде?“

„Да, слободен сум.“

„Ова се сите твои работи?“ Еван ги стави класерот и кутијата во багажникот на теренецот. „Тоа е тоа. Имав неколку парчиња облека за преслекување, но не ми требаат. И мислам дека ќе го запалам и ова.“ Ја слеков старата маица и црните спортски панталони што ги носев. Ни беше дозволено да носиме улична облека ако имавме - иако затворот им даваше облека на оние што не носеа - но јас никогаш повеќе не сакав да го облечам тоа срање.

„Одлично. Секогаш сум подготвен за мал оган“, рече Гевин. „И под ‘мал оган’ мислам на голем оган.“

„Што е иронично, ако се земе предвид дека се обидуваш да го убедиш началникот Стенли да те вработи“, рече Леви.

За нас

„Да, и експерт сум за пожари. Совршен сум за таа работа.“

„Ајде“, промрморе Еван. „Да тргнеме одовде, по гаволите.“

„Јас седам напред“, рече Гевин.

Леви се загледа во него. „Не.“

„Јас прв кажав.“

„Ашер нека седне напред.“

„О, да, добра поента.“ Гевин се поклони и покажа на се уште отворената совозачка врата. „По тебе, брате.“

„Убаво е да се види дека си созреал за седум години“, реков. Тој само ми се насмевна.

Не кажав колку беше тешко да се спои овој човек со детето на кое се секавав. Последен пат кога го видов беше слаб тинејџер кому косата му паѓаше в очи. Сега беше пополнет и пораснат. Едвај го препознав.

Сите влеговме во автомобилот. Се чинеше дека теренецот беше на Леви; тој седна зад воланот. Гевин почна да се бунтува кога беше принуден да седне сам во третиот ред, но Еван му зајржа и тој замолкна.

Некои работи не се промениле.

Леви излета од паркингот, застанувајќи на капијата. Таа се крена и минавме точно под неа. И ете така се најдов на автопатот, а поправниот дом исчезнуваше во страничниот ретровизор.

Се возев кон дома.

„Па, можеме ли да прашаеме за ‘слонот’ во колава, така да се каже?“- праша Логан.

Погледнав преку моето рамо и покажав на запечатената рана на моето чело. „На ова ли мислиш?“

„Всушност, сакав да кажам дека поголемиот дел од лицето не ти е скршен, но да, можеме да разговараме за тоа ако навистина сакаш.“

„Не е ништо. Се покажа дека е подарок за разделба.“

Леви ми ги погледна зглобовите, но не рече ништо. Му бев благодарен за тоа.

„Зошто сите четворица дојдовте овде?“ Сакав да ја сменам темата пред да постават повеќе прашања за моето лице. „Мислев дека баба ќе испрати само еден од вас.“

„Се шегуваш ли?“ - праша Гевин. „Ашер Бејли излегува од затвор и не мислеше дека сите ќе бидеме таму? Освен тоа, се расправавме за тоа кој да те земе, а баба рече дека ако сите не се качиме во автомобилот и не тргнеме, таа ќе ни ги пушти чавките.“

Погледнав назад. „Што?“

„Баба има кокошки“, рече Леви. „И од причини што никој од нас не може да ги разбере, си ги нарекува чавки.“

Аголот на усните ми се подигна во нешто што речиси можеше да се нарече насмевка. Не можев да се сетам кога последен пат сум го направил тоа. „Звучи како нешто што би кажала баба.“

„Па, ќе ни кажеш ли што се случило, или ќе треба да погодуваме?“ - праша Логан. „Мислевме дека имаш уште една година.“

Издишав. Беше тешко да се размислува; се чувствував како да сум во шок. Ова ме потсети на првите неколку дена по моето апсење, кога ме држеа во канцеларијата на окружниот шериф. Сè изгледаше како кошмар кој се расплетува пред моите очи. Денешниот ден исто така беше како сон.

„Гувернерот интервенираше и ми даде помилување“, реков.

„Од кога го познаваш гувернерот?“ - праша Логан.

„Не го знам. Очигледно, истиот човек ја нападнал внуката на гувернерот околу шест месеци порано...“ Застанав. Тие знаеја за што зборувам. „Не знам никакви детали, но мислам дека таа никогаш не отишла во полиција. Некако дознале што се случило, а и за мене. Во писмото беше наведено дека, со оглед на околностите на мојот случај, времето поминато во затвор е доволно и требало веднаш да бидам пуштен на слобода.“

„О, срање“, рече Логан.

„Посакувам да го направеше ова пред седум години“, промрморе Леви.

За нас

„Мислам дека тој не беше гувернер тогаш“, рече Еван.

„Можеме ли да се фокусираме на позитивното?“ - рече Логан. „Ашер беше ослободен. Го носиме дома.“

Дома. Реалноста на ова силно ме погоди. Иако се возев по автопатот кон нашето мало гратче во Каскадските Планини, беше тешко да се поверува.

Не бев подготвен. Не се подготвував за ова. Срање.

Како ќе се справам со ова? Речиси немав поим каков беше животот дома во последните седум години. Некои затвореници живејат за контакт со надворешниот свет - посети, писма, вести. Не и јас. Брзо сфатив дека има само еден начин да ја преживеам затворската казна: морам да останам цврст. Да бидам студен. Да бидам силен.

Буквално бев изгубил сè добро во мојот живот - сè за што вредеше да живеам. Потсетниците на домот ме распоруваа, како да одев по скршено стакло. Ако крвавев секој ден, ќе бев растргнат на парчиња.

Затоа, го ограничив контактот со надворешниот свет. Знаев дека подоцна ќе ја платам цената за ова, но колку подолго бев таму, толку беше посилен мојата решителност. Затоа што не се штитев само себеси, туку го правев она што требаше да го направам за да преживеам. Ги штитев нив. Не сакав да видат каков бев станал.

Не сакав да дознаат.

Но, сега итав по автопатот кон дома и немав време да се подготвам. Немаше време да се навикнам на идејата дека повторно ќе живеам во овој свет.

Свет кој се беше променил на начини што не можев ни да ги замислам. Не можев да бидам подготвен.

Чудно чувство на паника се крена во моите гради и ги стегнав тупаниците. Немав никаква рутина. Нема распоред. Никој не ми ги ограничува движењата. Исто така, не ќе морам да се грижам дали тројца идиоти ќе се појават од нигде-никаде и ќе се обидат да ме претепаат до бесвест, па тоа би било напредок. Но, сето тоа се случи толку брзо. Имав чувство дека може да се задушам.

„Добро ли, човеку?“ - праша Леви.

„Да. Само сè се случува премногу брзо. Помина долго време.“

Се замрзнав за момент, гледајќи низ прозорецот. Вистинскиот слон во автомобилот не беше моето скршено лице. Тоа беше седумгодишната празнина што ме одвои од овие момци. Имав минимален контакт со баба за време на затворската казна, но со никој друг. Дури ни со нив.

„Видете, знам дека не бевме во контакт откако бев затворен.“

„Не грижи се, човеку, разбираме“, рече Логан.

„Навистина?“

„На почетокот бев многу лут кога баба рече дека не можеме да одиме кај тебе. Но, никогаш нема да заборавам што рече. Се сеќавате ли на тоа?“

Леви кимна со главата. „Рече дека понекогаш кога мажот оди во војна, мора да се присили да заборава на луѓето што ги остава зад себе. Тоа е единствениот начин да стане воин, што му е потребно за да преживее.“

По фаволите. Се чинеше дека баба отсекогаш знаеше да дојде до суштината на работите. „Да. Тоа е тоа.“

„Добрата вест е што сега можеш да го положиш оружјето“, рече Логан. „Војната заврши.“

Погледнав во моите исчукани раце. Да се положи оружјето. Не бев сигурен дали се сеќавав како да го сторам тоа.

„Дали некој ѝ јави на Грејс?“ - праша Гевин.

Остро се свртев и практично му за’ржав. „Немој.“

„Што?“

„Не осмелувај се да зборуваш за неа. Немој дури ни името да ѝ го спомнуваш.“

Очите на Гевин се раширија и ги крена рацете, како да се предава. „Извини.“ Не го пропуштив погледот што го разменија Еван и Логан, но ги игнорирав.

Од сите работи за кои не бев подготвен, да слушнам за неа беше најголемата. На крајот ќе морам да се соочам со вистината, но не денес. Кој било ден освен денес. Веќе

За нас

бев доволно избезумен, и само звукот на нејзиното име беше доволен да ме полуди.

Не можев. Сè уште не.

Ја бев изгубил слободата, амбициите за кариера, времето, дури и достоинството. Но, ништо од ова не се споредуваше со болката од тоа што ја изгубив неа. Ниту приближно.

Ја сакав со сето срце и душа и тоа никогаш нема да го вратам.

Во оние кратки моменти секое утро, кога си дозволував да размислувам за домот, внимателно дозволував моите мисли да заталкаат кај неа. Се прашував што прави таа. Со кого е и каде живее? Што прави со својот живот откако ме немаше мене. И тивко го молев Бога, или вселената, или кој и да можеше да ме слушне, да се погрижи да ѝ е добро - да е среќна и безбедна. Но, не бев подготвен да откријам како изгледал нејзиниот живот. Посакував среќа за неа повеќе од што било на светот, но не можев да се справам со болката да слушам за тоа. Ми требаше време да се подготвам. Време да се подготвам за тага.

3

Грејс

Остриот планински воздух ми ја вееше косата додека ги минувавме тесните кривини во синиот кабриолет на Кара. Времето беше прекрасно - сонцето сјаеше, на небото немаше ниеден облак. Се враќавме дома по еден ден поминат во бањата. По вкусниот појадок и масажата на лицето, бев среќна и опуштена.

„Ти благодарам уште еднаш“, реков гледајќи во неа. „Тоа беше одлично.“

Црвената коса на Кара ѝ се виореше околу лицето и таа се насмевна, блескајќи со нејзините совршени заби. „Ми беше задоволство.“

Кара ја бев запознала кога се вратив во колеџот Тиликум откако Ашер беше одведен. И двете бевме дојдени со трансфер, и ниту една од нас не се вклопуваше со останатите студенти. И покрај тоа што имавме само дваесет години, животот не беше толку нежен со двете, доволно за да не направи малку поискусни од сите други. Малку помалку свежи и наивни.

Вообичаено тоа ѝ се случуваше на девојка свршена со маж кој е во затвор.

Ги наместив очилата за сонце. „Не бев свесна колку ми требаше одмор. И масажа.“

„Добро. Можеби ова ќе те научи да ми дозволиш почесто да те разгалувам.“

За нас

Ги превртев очите. Кара потекнуваше од семејство на стари холивудски богаташи, и колку што можев да видам, таа имаше речиси бескрајна сума на располагање. Едно од нејзините омилен хобија беше обидот да ги потроши на мене. Бев прилично сигурна дека го правеше тоа најмногу за да ме нервира.

„Го ценам тоа што ме разгалуваш. Овојпат. Но, немој премногу да се инспирираш.“

„Не, мој сјаен магичен еднорогу, сега ја знам твојата слабост. Но следниот пат ќе го поминеме викендот на бања во Напа. Или можеби во Париз.“

„Престани. Не ме носиш на бања во Париз.“

„Ја потценуваш мојата тврдоглавост.“

„А ти ја потценуваш мојата.“

Таа повторно ме погледна. „Не, добро сум упатена во твојата тврдоглавост.“

„Немам поим за што зборуваш.“

Автопатот фаќаше завој и таа се исклучи на излезот кон Тиликум. Понекогаш се прашував зошто останува во нашето смешно гратче. Таа пораснала во Лос Анџелес, опкружена со богати луѓе и славни личности. Одејќи на фенси ручеци и ексклузивни клубови. Знаев дека се преселила овде за да оди на колеџ, како акт на бунт, избирајќи мало училиште во мал град среде никаде за да ја налути мајка си. И тоа успеа. Мајка ѝ беше бесна. Но, поради некоја причина, Кара никогаш не замина.

За ова ѝ бев бескрајно благодарна.

„Па, сакаш ли да одиме некаде вечерва?“ - праша таа.

„Секако. Што имаш на ум?“

„Не знам, но во секој случај ќе бидам разголена и не си одам дома сама.“

„Па, добро, само ти забавувај се.“

Таа ја испакна долната усна. „Ајде, Грејс. Не сум имала секс сто години. Навистина добро би ми дошол некој со добар penis.“

„Ова е добро. Можеме да излеземе, а ти да се облечеш како курва и да си фатиш некој со добар penis.“

„А ти?“

„Што јас?“

„Мислиш дека си доволно опуштена сега? Ќе бидеш изненадена од тоа што може да направи еден добар пенис за тебе.“

Забавивме додека влегувавме во градот и си ја измазнув косата. „Ќе прескокнам, но ти благодарам.“

Таа застенка. „Барем облечи се како курва заедно со мене. Ќе работам на тоа да те натерам да легнеш со некој, но не сум сигурна дека ќе успеам.“

„Па, нема потреба.“

„Зошто си толку тврдоглава?“

„Знаеш зошто.“

Таа нагази на сопирачките и застана среде пат – но никаде немаше знак „стоп“, ниту крстосница. Зад нас немаше никој, а сепак.

„Што правиш?“ Погледнав преку моето рамо. „Сакаш да застанеш?“

Таа се сврте кон мене, па ги повлече очилата за сонце подолу на носот за да може да сирне над нив. „Извади го тоа. Само за вечерва.“

„Што да извадам?“

Погледот ѝ стрелна кон мојата рака. „Тоа.“

Устата ми се отвори и за секунда не знаев што да кажам. Бев навикната да се задева за мојот недостаток на сексуален живот; го правеше тоа цело време. Но, да го извадам прстенот? „Сериозна ли си? Не, нема да го симнам прстенот.“

„Душо, знаеш дека те сакам повеќе од сè на овој свет, но до кога ќе дозволиш да продолжи ова?“

„Што да продолжи? Свршена сум.“

„Се сеќава ли тој на тоа?“

Го тргнав погледот. „Знаеш дека е тешко.“

Застана за момент, а потоа посегна и ја покри мојата рака со нејзината. „Жал ми е. Во право си, тешко е. Ако не сакаш да го извадиш, во ред е.“

За нас

„Знам дека всушност не разбираш.“ Гласот ми беше тивок. „Не очекувам да разбереш. Никогаш не си го запознала. Никогаш не си нè видела заедно.“

„Сакам да разберам. Ти си ми пријателка и ако сакаш нешто, моја животна мисија ќе биде да ти го обезбедам тоа. Но... немаш контакт со него толку долго.“

„Знам.“

Кара беше во право, и не бев само јас. Ашер се отсече од сите. Ги одбиваше посетителите и, со исклучок на по-времените кратки пораки до баба му да ѝ каже дека е жив, комуникацијата со него беше ретка.

Не го имав видено ниту слушнато седум години.

„Слушај, разбирам дека носењето на овој прстен ме прави да изгледам глупаво, или лудо, или и двете.“ Ја кренав раката. Носев неколку прстени на различни прсти, но ги менував како што ја менував облеката. Но никогаш не го извадив прстенот на Ашер. „Но, не ми е гајле што мислат другите. Ова не е ничија работа. Ашер ме запроси, и само затоа што отиде во затвор - затоа што ме спаси, во случај да си го заборавила тој дел - не значи дека е готово меѓу нас.“

„Не го заборавив фактот дека те спасил, и можеш да се обложиш дека ќе му дадам голем бакнеж во усните за тоа кога конечно ќе се запознаеме.“

Еден автомобил застана зад нас и затруби. Кара се сврте и го погледна. „О, Боже, Кара, тргни му се од патот.“

Таа ја тргна ногата од сопирачката и повторно тргна. „Во овој град нема сообраќај. Можеше да вози околу мене. И не мислам дека си глупава или луда. Добро, можеби малку луда. Но, всушност, кој не е.“

„Зошто тогаш ми предлагаш да го извадам прстенот и да се облечам како курва со тебе вечерва? Од каде дојде тоа?“

„Бидејќи колку е поблиску датумот на неговото излегување, мислам дека повеќе се подготвуваш за големо разочарување. А под разочарување мислам на тага што го раскинува срцето.“

Ги прекрстив рацете.

„Грејс, оваа грижа не е неоснована. Последниот пат кога го виде, тој ти раскина.“

„Зошто воопшто ти го кажав тоа?“

„Затоа што те опијанив.“

Ги превртев очите. „Проклета да си.“

„Само сум загрижена за тебе. Си го имаш зацртано сè тоа во главата, а што ако излезе и сфатиш дека навистина го мислел тоа?“

„Мислиш дека не сум размислувала? Цело време мислам на тоа. Но, Кара, го познавам. Нè познавам нас. Ќе биде тешко кога ќе излезе. Многу тешко. Тој никогаш нема да биде истиот, ниту јас. Но јас и тој...“

„Сте сродни души? Предодредени од судбината? Несреќни љубовници?“

„Не е последното, се надевам. Зарем тоа не биле Ромео и Јулија? И двајцата умреле.“

„Точно, но може да важи и за љубовници на кои свездите не им се сложуваат. Дефинитивно сте вие.“

„Зарем тоа не е вистина?“

Таа сврте лево кај поштата и забави за да можеме да му мавнеме на Харви Џонстон. Брадата му беше сива и бушава, а тој беше облечен во правлива работна облека. Неговиот разбушавен изглед и збунето однесување често ги наведуваше луѓето да веруваат дека е бездомник. Но, тој живееше во колиба надвор од градот и се чинеше дека добро се грижи за себе. Едноставно беше чуден.

Мене ми се допаѓаше. „Здраво Харви.“

Тој возврати мавтајки со широка насмевка.

„Види, Ашер го сака своето семејство“, продолжив јас. „Не го прави тоа затоа што е кретен или затоа што не му е грижа. Туку за да преживее. Тоа е единствената причина зошто сите ги отсеке. Така рече дури и баба. Немаше да го стори тоа, ако не се чувствуваше како да нема друг избор.“

„И затоа рекол дека мора да раскине со тебе. Чувствуваше дека нема избор.“

За нас

„Знаеш, од начинот на кој го кажа тоа, не можам да кажам дали беше сарказам или не. Но, да, токму затоа рече дека мора да раскине со мене. И всушност тоа не беше раскинување, туку кавга. Се скаравме пред седум години и немавме време да ја завршиме расправијата.“

Таа се насмеа.

Ја подбоднав со лакотот. „Зошто ми се смееш? Не биди кретен.“

„Не се смеам, ветувам. Наеднаш добив визија како тој се враќа дома и првото нешто што го правиш е караница со него.“

Тоа не беше далеку од вистината. Кога Ашер ќе се врати дома, јас и тој моравме да разговараме. Откако ќе се избебеме приближно седум милиони пати. Боже, колку ми недостигаше.

Таа забави пред мојата кука и застапа. „Ќе го кажам ова, секогаш ќе се восхитувам на твојата лојалност.“

„Ти благодарам.“

„Жал ми е што ти предложив да го извадиш прстенот. Да не се караме. Не можам да заминам ако мислам дека си лута на мене.“

„Толку си чудна.“

„Знам. Но што да правам, имав ужасно детство.“

Го откопчав појасот и се наведнав да ја гушнам. „Не сум ти лута.“

„Благодарам, душо.“

„Да се сретнеме во ‘Кабус’ околу осум?“

„Звучи добро.“

Ја грабнав чантата и влегов внатре.

Примероци од работни плочи и вратички од кујнски долапи беа расфрлани по подот на мојата дневна соба. Заборавив дека ги бев оставила таму синоќа. Ја купив оваа кука пред околу една година и целата беше окапана. Целосно непогодна за живеење по години неупотреба. Но, тоа не беше нешто што не можеше да се поправи со напорна работа. Имав уште многу пред мене, но дневната